

מאחורי המיקרופון

לא הוכחה

ידועה בלעדית, שפירסמה כרמלה מנשה, כתבת קול-ישראל לענייני-מישטרה בתל-אביב, ממשיכה להכות גלים ולהסעיר את אנשי המיקצוע. הידיעה הוכחה עליידי כל מיני גורמים, אך מנשה עומדת עליכך שהיא נכונה, ומעשה שהיה כך היה:

ביום השישי, במהדורת-החדשות של השעה 7 בבוקר, פורסמה ידיעה שלפיה פשטה המישטרה על משרדי מסיבה-כנסה בתל-אביב, ותפסה מסמכים הקשורים בפרשת-החקירה נגד גצל אייזנברג, חוקריה-מס, ונגד רודי אפל, הקבלן ואיש-העסקים.

אנשי מסיבה-כנסה פנו בתלונה למישטרה בעיקבות ידיעה זו. דובר המישטרה, סגן-ניצב עדי גונן, מיהר לפרסם הודעה שבה נאמר כי לא נערכה פשיטה על משרדי מסיבה-כנסה, הדובר לא הכחיש בהודעתו כי אנשי-מישטרה באו למשרדי מסיבה-כנסה, לטענתו, אי-אפשר לכנות את הדבר פשיטה, כי חוקריה-מישטרה תיאמו במאש את דבר-בואם עם אנשי מסיבה-כנסה, וזכו בשיתוף-פעולה מלא מצידם.

כרמלה העבירה את תגובת הדובר לשידור, וזו

כתבת מנשה שקרנית?

אכן שודרה במהדורת החדשות של השעה 9 באותו בוקר.

בצהרי אותו היום התארח יאיר רבינוביץ, ניצב מסיבה-כנסה, במועדון המיסחרי בבית-סוקולוב בתל-אביב, ושם עמד והכחיש את הידיעה מכל וכל. רבינוביץ טען כי לא היתה מישטרה כמישרדי מסיבה-כנסה, וכי כל הידיעה אינה נכונה. בינתיים ירד אברהם צרפתי, עוזרו של רבי

מיספר סודי
רווקא כשהחליט לגלות את תר השעה, שאיש מן המאזינים לא הצליח לגלות אותו במשך יותר מחודשיים, ואחרי שהסכים כבר הגיע ל-500 שקלים חדשים, היה מאזין אומלל שגילה את התו ולא זכה בכסף.
בשנוע שעבר החליטו עורכי-התוכנית כחן לעכשו בגלי-צה"ל לתת למאזינים הזדמנות עד היום החמישי לגלות את תר-השעה. איש מן המאזינים לא הצליח, ושני האחרים על התו, דובי לניץ ודני קרפל, הודיעו למאזינים כי יגלו את התו בתוכנית של היום הראשון. אבל אז קרה דבר מוזר: מאזין אומלל, בשם יפתח ויינשטיין, צילצל לתחנה, ולתדהמת כולם הצליח לפצח את התו. המאזין סיפר כי ניסה במשך זמן ארוך להשיג את התנהגות בשלפון, מכיתו שבי צנרת עילית, אך לא הצליח. הוא סיפר כי אפילו נסע במיוחד לתל-אביב כדי להתקשר משם, אך לשווא.
עורכי התוכנית לא יכלו לזכות אותו בכפרס הגדול, אך נתנו לו כנונס: מיספר שלפון סודי שאלי יוכל לצלצל בפעם הבאה כשישיע — אם ירדע — מהו תר-השעה.

עד התחוננים

דני דבורין, ששידור ביום-השבת כצהריים את מישחקיה-הכדורגל באינטריון בלומפילד למאזיני התוכנית שירים ושערים, נרטב עד לשד עצמותיו.
"בכל מקום אחר בעולם", הסביר דבורין אחרי שהתייבש, "משרדים מתא שידור, שבו יושב

שדרים-ספורט דבורין בשבת כוס-סקה?

השדר לבוש במיקסטורן ועונב כעניבה, והוא מקבל אפילו כוס-סקה, ופה אתה אוכל אותה, והתמונה מרברת כעד עצמה. הטפתי הצטננות ונרטבתי עד התחוננים".
דבורין לא היה איש המיקצוע היחיד שנרטב באותה השבת. גם שחקני-הספסל והמאמנים של הקבוצות, היושבים כשורות הראשונות ביחד עם השדרים ואנשי הרדיו, נרטבו למדי. בכל מקום אחר בעולם יש גגון שקוף מעל ספסלים אלה, המגן על שחקני-הספסל מהרטיבות. בארץ אין.

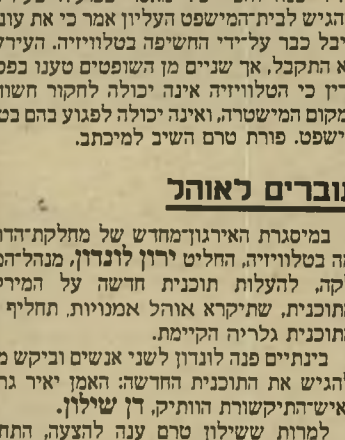
אבל שדרי קול-ישראל, המכירים את המציאות העגומה במיגרשיה-הכדורגל בעונת ההורף, מצטיידים בשיכמיה מיוחדת ובמיכנסים-גומי. למרות הציווד הנ"ל, הם נרטבים.

הטלוויזיה שפטה

יונה בלטמן, פרקליטה-המדינה, שלח מיכתב לאורי פורת, מנכ"ל-הרשות, ובו סיפר לו על פסקדין שהתקבל בבית-המישפט העליון בקשר לעירעור שהגיש אדם שהורשע בעיקבות כתבה ששודרה ככולבוטק לפני שנה וחצי.
בכתבה האמורה צולם אדם כשהוא מקבל כספי-שוחד. האיש הועמד לדין, הורשע ונגזרו עליו שנה וחצי של מאסר בפועל. בעירעור שהגיש לבית-המישפט העליון אמר כי את עונשו קיבל כבר על-ידי החשיפה בטלוויזיה. העירעור לא התקבל, אך שניים מן השופטים טענו בפסק-הדין כי הטלוויזיה אינה יכולה לחקור חשודים במקום המישטרה, ואינה יכולה לפגוע בהם כטרם מישפט. פורת טרם השיב למיכתב.

עוברים לאוהל

במיסגרת האירגון-חדש של מחלקת-הרדא מה בטלוויזיה, החליט ירון לונדון, מנהל-המחלקה, להעלות תוכנית חדשה על המירקע. התוכנית, שתיקרא אוהל אמנויות, תחליף את התוכנית גלריה הקיימת.
בינתיים פנה לונדון לשני אנשים וביקש מהם להגיש את התוכנית החדשה: האמן יאיר גרבוז ואיש-התיקשורת הוותיק, דן שילון.
למרות ששילון טרם ענה להצעה, התחילו במיסדרונות-הטלוויזיה רחישות ובהישות, וכבר יש בוועד עובדים המתנגדים לו. המתנגדים, שהקפיצו הפעם את העגלה לפני הסוסים, אינם רוצים שיגיע למירקע אנים מבחוק, כשהבניין מלא במחוסרי-עבודה.
את התוכנית יפיק חנינא אמון, האיש שהמציא את כולבוטק והיה המפיק הראשון של תוכנית זו. לפני גידעון לבי-ארי, היום מנהל-הרדיו, ולפני רפי גינת.
אם אמון אכן יפיק תוכנית זו הוא יפתור לגידעון דרורי, מנהל המחלקה הרוקר מנטארית בטלוויזיה, את כעיות אי-העסקתו של איש מיקצועי ומנוסה.

מועמד שילון מחוץ לבית

יהודיים, והוא לא רואה צורך להעביר את הדברים לצנזורה. הכתבה אכן שודרה.
בפורום-החדשות ביקש פורת לחזור לנוהל הישן, שלפיו — אם יש דברים רגישים מסוג זה — יש להעביר אותם אולם אחרים, מנהל-הטלוויזיה, כשמדובר בכתבות-טלוויזיה, ולגידעון לבי-ארי, מנהל-הרדיו, כשמדובר בכתבות של קול-ישראל. והם יודיעו לפורת, כך, אמר פורת, הוא יוכל לערער לפני הצנזור ולנסות לשנות החלטות, אם אינן נראות צורקות, ויוכל

צילום: דן שילון

צילום: דן שילון